

ПАКЪ ЗА ЩУРЕЦА И МРАВЕЯ.

(Нова басня).

Трудилъ се Мравеятъ и натрупалъ голѣми богатства. Сврѣлъ се въ кщцата си, трепери, пази натрупаното, не смѣе навънъ да се подаде, да не би нѣкой да му поиска нѣщо.

Добрѣ, ала му дотегнало да живѣе така, самотенъ, мраченъ, само съ богатствата си. И намислилъ Мравеятъ да се ожени. Но нали е голѣмъ смѣткаджия, намислилъ и отъ тая работа нѣщо да спечели. И рѣшилъ той да се ожени за Свѣтулката. Защо да живѣе въ тъмнина. Нека има кой да му свѣти. При това безплатно да му свѣти. Заключилъ Мравея богатствата си дълбоко подъ земята и отишълъ при Свѣтулката.

— Свѣтулке хубава, — казалъ той — много съмъ те харесалъ, искамъ да се ожена за тебе!

Свѣтулката се съгласила.

Дошълъ денътъ на свадбата. Мравеятъ събралъ роднинитѣ си и отишълъ у Свѣтулката.

Тя живѣла на едно липово листо.

— Ами, кждѣ ви сж свирцитѣ — попитала тя, като видѣла свадбаритѣ.

— Не може ли безъ свирци, казалъ Мравеятъ, — тѣй ще бжде по-ефтино.

— Не, безъ свирци не може! — казала Свѣтулката.

— Тогава, кого да викамъ? — попиталъ Мравеятъ,

— Кого? Незнашъ ли кого? Наи-добрия полски свирецъ ще викашъ. Щурецътъ — нимá го не познавашъ?

Мравеятъ отишълъ при Щурца.

— Шурче-свирче, ела да ми свиришъ на свадбата.

— Кой? На тебе ли да свиря, скжпернико! — ядосано викналъ свирецътъ. Не, никой пжтъ! Помнишъ ли ти какъ ме изпжди миналата зима и не иска да ми дадешъ нито едно зърно житце. Тогава азъ бѣхъ дошълъ да ти посвиря, но ти ми каза, че мразишъ свир-